

שחקנים

פולנסקי מחיה

את שרון טאייט

רומן פולנסקי הוא אחד מאותם במאים שמצליחים להישאר בחדשות גם כשאינם עושים סרטים. אחרי מקבאת הוא עשה בסך הכול סרט תעודי על נהג המירור צים ג'קי סטיארט. לעומת זאת הודיע על כוונת מכוונות שונות שיש לו בקשר לסרטו העלילתי הבא. כוונה אחת המגרה את הדמיון במיוחד היא האפשרות שיביים סרט המבוסס על

יורשת סינדי רום יחסים מקצועיים

פרשת רצח אשתו שרון טאייט, ובפסטיבל האחרון בוונציה הוצג סרט תעודי על כנופיית מאנסון שביצעה את מעשה הטבח הוועתי, וישנם האומרים שהדבר נגע אל ליבו של הבמאי הפולני.

ראשית הוכמה הוא כבר מצא בחורה בשם סינדי רום הדומה להפליא לזוגתו המנוחה, חוץ מזה הוא גם דאג להודיע ברבים שהיחסים בינו לבין הצעירה הן אלמוניות הם "מקצועיים בלבד". וכך הרי יוצרים עניין בסרט עוד לפני שמתחילים לעשות אותו.

כל מה שנוותר עכשיו הוא למצוא מישהו שישקיע את הכסף בהפקה. בהתחשב ב-50% עובדה שמקבאת עלה למפקיו ב-50% יותר מן המתוכנן והוא רחוק מאוד מל-החזיר את ההשקעה. אפשר להבין את הזהירות בה נוקטים עתה המשקיעים. שלא לדבר על כך כי עד אשר יימצא המשקיע יתכן מאוד שפולנסקי ישנה את תוכניתו.

תדרוך

תל-אביב

*** התפוז המיכאני (פאר, אנגליה) — חוויה קולנועית מדהימה. על עולם הקרוב אלינו מאד, בו משתוללת האלימות ללא סיבה בחוצות הכרך, ובו הופך המשטר את האדם לתפוז מיכאני, כשהוא נוטל ממנו את זכות הבחירה בין הטוב לרע. מומלץ.

ירושלים

*** השודר האלגנטי (אוריין, ארצות-הברית) — גנב מגנב פטור, בקר מדית-פשע על מומחה לכספות ויצאנית-צמרת, שמרוקנים את כספותיהם של פושעים אשר אינם מעינים להתלונן בפני השלטונות. משעשע.

חיפה

*** יום א' הארוך (אורליין, אנגליה) — משולש-אהבה מזרחי בו מחזיר קים גבר ואשה בגיל העמידה בצעיר נאה אחד. מתוך היחסים בין השלושה, מתקבלת תמונה רגישה של בדידותם של בני דורנו ועל הצורך להסתפק במה שיש, כאשר אי-אפשר להשיג את מה שרצוי. משחק מעולה של פיטר סינג' וגלנדה

אנשים

בצל הבית

הלילה הניצחי (גה, תל-אביב, אנגליה) — אחת המעלות העיקריות בספריה הבנויים ל-הפליא של אגאתה קריסטי, היא העובדה שהקורא זוכה לאותו המידע שיש גם לחוקר בסיפור. כך, משתתף הקורא בפועל בכל שלבי החקירה, כשהוא מנסה מדי פעם להקדים את החוקר בפייענוח התעלומה. אחת הצרות הגדולות יותר עם "הלילה הניצחי" ב-קולנוע, היא העובדה שהצמד סינדי גיליאט-פרנק לאו-דנר דואג להסתיר כמה שאפשר יותר עובדות מעיני ה-צופה. כך, לא רק שזה אינו מרגיש עצמו שותף בחקירה — אלא שבמשך פרק זמן ארוך למדי, אינו חש אפילו כל יחס אל הסיפור.

אם לא די בכך, הרי גיליאט ולאודנר, צמד הטוחן סרטים בינוניים מאוד באנגליה מזה שנים רבות, אינו מנסה אפילו להתעמק בדמויות — דבר שאסור בתכלית אצל הגברת קריסטי, שמתחשבת במיבנה הנפשי של גי-בוריה אפילו יותר מאשר בעובדות.

כאן, העדיפו יוצרי הסרט להפוך את המתח לאימה. אלא שהאימה, כפי שהיא מתבטאת בפניה של מכשפה זקנה, או בעיניו הירוקות של פסל בדמות חתול, אינה מפחידה די הצורך. רק הווילה, בה מתרחשת מרבית ה-עלילה, מצליחה להפחית מקירותיה מין אווירה של רוע וחרדה, אותה יש לזקוף לזכות התפאורו וילפריד (מאקבת)

אקלנד ובנט: מבת-לוויה — ללוויה

שינגלטון — חשותף היחידי בעל ההשראה בסרט זה. אלא שאף סרט לא ניבנה עדיין מתפאורתו בלבד. וסיני פור זה, על נהג שכיר (הייול בנט) המתחתן עם יורשת עשירה (הילי מילס), ומוצא את כל בני-משפחתה, כולל בת-לווייתה הקודמת של האשה (בריט אקלנד), כשהם מסובבים אותו במבטים בלתי-אוהדיים לגמרי — הופך בסופו של דבר למעייף.

לכנות

נובכי

אורות החג (גורדון, תל-אביב, צרפת) — על ההולכת ל-סרט זה להכין לעצמה סדין לבן וצחור, לקפל אותו לתוך הארנק, ולהתכונן לבכי טוב מ-עומק הנשמה.

אורות החג הוא סיפור עצוב ומרגש כל-כך. שוו בנפ-שכן אשה מקסימה ומלאת-חיים, כמו אני ג'ירארדו, אם לשני ילדים, הנפרדת מבעלה, מנחל החשבונות הבורגני והמשעמם, משום שהוא אינו רואה בעין יפה את פעילותה הציבורית. כן, ממש סרט מודרני על שיחזור האשה.

אבל מה לעשות והאשה אינה יכולה להשתחרר מן האהבה? שנים חולפות, הילדים גדולים, הבעל חושב כבר להינשא שנית, אבל האשה, חולמת עדיין לאחות את קרעי המישפחה שהתפרקה.

ואז מגיע חג האורות. זה החג הראשון המבשר את האביב. לפי הנוצרים, הוא הרבה יותר מזה: זהו חגה של הבתולה הקדושה, שבאה ליירושלים להציג את בנה בבית-המקדש. בחוף עדיין קר, אבל לב הגיבורה לוהט. כובע קש על ראשה, מחשבות משונות בתוך הראש, היא יוצאת לקראת האביב ולקראת מסע כיבוש לב הבעל. אבל העולם רע ואכזר. הילדים אינם מבינים לרוחה, השכנים חושבים שיצאה מדעתה (וזה בעצם לא כל-כך

ג'ירארדו — בעל במקום תלמיד

רחוק מן האמת). מוסר-ההשכל: אשה הרוצה להינשא שוב לבעלה, אינה זוכה ליחס טוב יותר מזו שרוצה להינ-שא לתלמידה. מה עוד, שמדובר באותה האשה עצמה, הלא היא אני ג'ירארדו, שלזכותה צריך לומר, שהיא מצ-ליחה אפילו בדיוסה הסמיכה הזאת להכניס קצת פילפל.

האו"ם

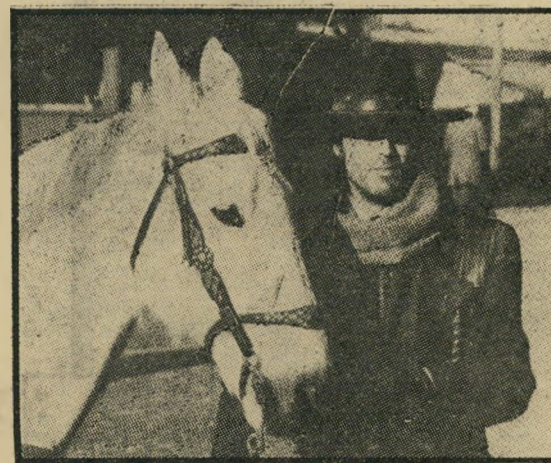
בלע סבון

קוראים לי הללויה (בן-יהודה, תל-אביב, איטליה) — שוב מקסיקו, שוב מקסימיליאן, שוב חוארו, זיכרונות נוגים על ורה קרוז וגרי קופר תוק-פים כבר ברגע ראשון. אחר כך, זה חולף מהר. בארץ המקורנים היותר ללא-הרף, המערבון הפך לבדיחה זולה ומפוקפקת שטעם, המוסר וההגיון פרתו ממנו ללא מרתלה נוראית זאת מפגשה באורח לא מובן אקדו-חן אמריקאי, גנרל חואריסטי, כנופיית-שודדים בינלאומית, סוחר-נשק מנובל, הרפתקן רוסי, מכבסה סינית, ועוד כל מיני שרצים אחרים.

יש כאן גם נזירה יפהפייה שצצה בכל מקום, ואיש אינו יודע בעצם איך ולמה: מתוך תקציר הסרט, מסת-בר שהיא בעצם סוכנת השירות-החשאי האמריקאי. מתוך מודעת-הפירסומת של הסרט, נרמז אפילו שיש לה רגליים חטובות. אבל בסרט עצמו, שום דבר לא ברור. מתקבל לעיתים הרושם, שמישהו התך בסכין קחה את כל הקט-עים היותר נועזים שלה — כנול למשל סצינת היאבקות חופשית בינה לבין אשתו של הבעל הראשי. מדוע? אולי כדי שהסרט יתאים לכל הגילים. הילדים המיסכנים, מה שמרשים להם לראות.

ויש כאן גם הומור. למשל, בעל גוף אחד פותח פיו לגנף — ודוחפים לו סבון לתוך הפה, ואחר כך מהלומת-אגרוף בתוך הסבון. האיש משטתה על הארץ, ומוציא מן

ג'ורג' הילטון: דייסה בינלאומית

הפה — כמובן, בועות-סבון. ולבסוף, גם שליחות פוליטית יש כאן. "אם אנהנו נתאחד, לא יעמוד איש מולנו," אומר האקדוחן האמרי-קאי להרפתקן הרוסי. בדיוק כמו בישיבה של האומות המאוחדות. בסוף הסרט, מתרחקים השניים עם חופן מלא יהלומים, כשהם משאירים מאחוריהם הרבה רובים, מכור-גות'יירה וכדורים, שיהיה לפאזינוס במה לשחק. בדיוק כמו באומות-המאוחדות.